

דב קולמן ז"ל

חולה היה דוב בחדשים האחרונים לחייו, ונחיסר הרבה, אך לעולם לא פסק החיוך על פניו למראה ידיד או רע, או מכר ותיק. במשך קרוב לארבע עשרות שנים של היכרות נקבע דוב היקר בתודעתו כאי-מבטחים בים חברתי של מגעים, הכרויות וידידות ארעית או ממושכת-מה. ים זה יש והיה נסער, יש ועלו יצרים מתחתיתו ונעכר, אך דוב לא שינה לעולם מנוהגו. תמיד אדיב, חייכני, לבו ער לאוירה מסביבו ורוחו רואה נכוחה את אשר לפניו. גם אם אינו מקבל דעתך, הרי הוא דוחה אותה בחן ובתנועה עקיפה, מעבר לכל חילוקי דעות והשקפות, מעבר לדחפים אישיים או חברתיים, ויהיו הדחפים חולפים או מתמידים, - תמיד הונע והונחה דוב חברנו בסגולה היקרה מכל, - אהבת אדם ואהבת ישראל וכבוד לזולת בכל מצב ובכל עת.

דב קולמן אהוב היה על הכל. הוא ספג לתוכו ממיטב המסורת ביחסי אדם מרבדיה העמוקים ביותר של החברה היהודית, כפי שנתגבשה במכבש דורות של אמונה, הקרבה וייחוד לאומי, ונתבסס מרוחה הנעלה של האינטליגנציה הרוסית, וגדל בצל פאר צמרתה. לא זרו לנפשו גם הרוחות המנשבות ממערב, ובכל אלה נצרפה נשמתו בלהט החזון לתקומת ישראל בארצו. מראשוני העליה השלישית היה, והוא ורעיתו מלאים תורה ודעה וטעונים חרבות מערב ומזרח הקימו ביתם לתפארה, והם וילדיהם אחוזים בשרשים עמוקים בקרקע המולדת.

רבות התפוכות שפקדונו בעשרות שנים אלו, והוא דוב אהובנו ישר דרך תמיד, זקוף קומה לקראת המתרחש ובא, ועם זאת צנוע ועניו, ואינו נדחק לראשי תורים, וניחא לו בין אנשים כלבבו, בין חבריו למקצוע, בין אנשים כרוחו, הרואים זכות לעצמם להיות בדור החקומה, המאבק והמסה, המאמץ וההישג ואינו מבקש לא כתרנים ולא עטורים, ונתקיימה בו המימרא "בחוך עמי אני יושב", שיש בה מן הבסחון והענוה גם יחד.

כל זה בא לו בכח הנאמנות והאופטימיות, שצינו את כל חייו: נאמנות למשפחה, קרובים, רעים, בני-מקצוע, מכרים הנמנים על חברתו, וכל אדם מישראל הנקלע בדרכו, והאופטימיות בכל עת, ובייחוד בשעות מסה ומבחן, בשעות מועקה ודווי, ועל הכל נכונות לטרוח על עידוד כל אדם בקרבנו, שרוחו נכאה. דלו מילים מלבטא כל אשר היה קולמן לבאים עמו במגע.

חבר טוב היה דוב. קל היה לתנות באזניו קשיים וספקות, ויוצא היית מעל פניו מעודד ומאושש. מעולם לא שמעת מפיו דבר דופי באדם שהוא, וגם לא היטה אזנו לדברי רכילות. תמיד נכון היה להצטרף למעשה מועיל. מראשוני מקימי אגודת האינג'ינרים והארכיטקטים בישראל, מראשוני מקימי אגודת המודדים ואגודת שמאי מקרקעין. נכון לחת יד ולהטות שכס למעשה יוצר להועיל, מעבר לכל חילוקי דעות והשקפות שהן.

כך גדלה משפחתו והסתעפה בצאצאיו, וכולם מעשה אבות בידיהם, והם בנים נאמנים, עומדים זקופים במחנה החקופה ומבצרי המולדת במעשי יום-יום ובשעות מבחן ומסה. וכך גדלו ורבו המוני ידידיו, מכריו, מוקירי שמו וארחו, שנחברכו בלבם על שזכו להחחמס באור החם והרך שקרנו עיניו תמיד. על כך נדהמנו למשמע הידיעה הרעה על מותו, והרגשנו בחלל אשר בקרבנו כי נפל חבר יקר ואהוד, ויחד עם בני משפחתו אפפה אותנו תחושת היתמות.

בלבנו נצרור ונשמור על זכרון הדמות המזהירה, ונישא עמנו ונעלה על דל שפתותינו את זכרו כסימן דרך וסמל למעשה לבאים אחרינו ללכת בדרכו ולהמשיך פעלו.

יעקב בן סירה

זכיתי להכיר את מר דב קולמן ז"ל מאז נכנס לשמש כחבר מועצה שמאי המקרקעין לפני כחמש שנים. המנוח שימש כחבר במועצה מאז כינונה וזאת, כשאר חברי המועצה, ללא שכר.

בפעילותו במועצה הביע תמיד את דעתו בקיצור ולענין, בבחינה "שואל כענין ומשיב כהלכה". כאשר דנה המועצה על בקשה כלשהי מטעם שמאי, נבחן או מתמחה - היה מר קולמן מפשפש בבקשה ומשתדל למצוא דרך להיענות לה. ניכר היה שהיה מונחה עפ"י הכלל "הוי דן את כל האדם לכף זכות". תדיר היה חיוך של מאור פנים על פניו ותמיד קבל את הפונים אליו בסבר פנים יפות. היה נכון תמיד להגיש לזולת עזרה בעצה, במסמך, בחוות דעת או בכל דרך אחרת.

בעבודתו היה שקדן ואת מלאכתו עשה בכבוד ראש, באחריות ובנאמנות. כאשר נאמנותו ללקוחו התנגשה עם כללי האתיקה המקובלת בשורות החברים למקצוע - לא היה נכנע לרצון לקוחו ומובן שלא בא בחשבון שיססה מהנהגות המקובלות.

כאשר המועצה דנה בהחקנת כללי אתיקה מקצועית, מצאה את מר קולמן כמתאים וכמוכשר ביותר לשמש כיושב-ראש הועדה, שהוטל עליה להכין כללים אלה. ואמנם התקינה המועצה את תקנות שמאי המקרקעין (אתיקה מקצועית), תשכ"ו-1966 עפ"י הכללים שהוכנו ונוסחו ע"י הועדה הזאת שבראשות המנוח. במידה מרובה אפשר לזקוף לזכותו הכנת כללים אלה, הקובעים את המעשים והמחדלים ע"י שמאי מקרקעין, שיש בהם משום התנהגות בלתי הולמת את כבוד המקצוע. הכלל הראשון, למשל, קובע כי מתן שירות מקצועי שלא בהקפדה על הגינות, או מתוך משוא פנים ושלא באופן בלתי תלוי, או שלא לפי הכללים, התקנים והנהלים המקובלים במקצוע, או שלא לפי מיטב שיקול הדעת - מהווה התנהגות שאינה הולמת את כבוד המקצוע. אין ספק כי גם מדרך התנהגותו שאב המנוח השראה לעבודתו בהכנת כללים אלה.

מבחירי סמכא בכ

על דאבד

א מקום נכ בזמן שד בעורייך לא זרוע במקצוע שבילים אחריהם,

פ אהבת המ התאחדו להוספת

י כבר קבע המדוד ו הוא נתק השאיפה יסודות לתוספת

ה ימים וש המכפרת צאצאיו וגילה א

ל הסואנת הדרך הר לממשיכי מקצועיי השמאים את מיטב

עם הסתלקותו של מר קולמן ז"ל, איבדה המועצה אחד מבחירי חבריה, ומשורות שמאי המקרקעין אבד חלמיד חכם בר סמכא במקצועו, אח ורע, וחבל על דאבדין. ת. נ. צ. ב. ה.

ד. אטון

על דאבדין ולא משחכין אנו אבליים!

אנו אבליים על פטירת חבר אשר במשך שנים רבות תפס מקום נכבד במקצוע, ובידע לא מעט ובהצנע לכת סלל דרך וזה בזמן שדרך זו לא היתה סוגה ביושנים! זכרתי לך חסד נעורייך אהבת כלולותייך לכתך אחרי במדבר בארץ לא זרועה! לא זרועה היתה הארץ, דרכיה לא היו סלולות וחלוצים אשר במקצוע הטילו על שכמותיהם את היזמה והאחריות לפתיחת שבילים ראשונים בשדה ההנדסה אשר ישמשו משל ודוגמא לבאים אחריהם, ואחד מהם היה חברנו דב!

פשטות אשר היתה חלק ממנו, עממיות אשר היתה צביונו, אהבת המולדת ללא סייג, ידיעותיו המקצועיות - כל אלה התאחדו למעין המחבר האחד והוא אשר כוון את פעמיו בארץ להוספת נדבכים לבנינה ולבסוטה!

ידיו היו בכל - בחכנון, במדידה ובשומה. קדמונינו כבר קבעו: "שאין הברכה מצויה לא בדבר השקול ולא בדבר המדוד ולא בדבר המנוי אלא בדבר הסמוי מן העין" ואמנם גם הוא נתקל לא פעם בקשיים ונגרמו לו אכזבות וכאב לב - אבל השאיפה הצרופה לחכנון, לתקון ולבדק של הקיים ולקביעת יסודות מוצקים למקצוע בארץ - שמשו אכזבות אלה כח מדרבן לחוספת מרץ יזמה ויצירה!

האיר לו המזל והוא זכה והעזר כנגדו - רעייתו שתאריך ימים ושנים - הבינה ליצור אוירה ביחית מלבבת, חמה ונוחה המכפרת ומטשטשת את קשיי היום ומעודדת ליום המחרת. גם צאצאיו גרמו לו ספוק לא מעט ומה דבה היתה שמחתו עת הבחין וגילה את שרשיהם העמוקים באדמת המולדת.

למשפחת הראשונים השתייך ואם כי רגילים אנו בתקופתנו הסואנת לעבור מהר לסדר היום ולשכוח באכזריות את סוללי הדרך הראשונים, אנו תקוה שמעשיו ישמשו נר מנחה ומאיר לממשיכי השושלת בהנדסה ובשומה ומאמציו עוד יניבו פרחים מקצועיים מגוונים! משפחת המהנדסים אשר בארץ וחבריו השמאים יזכרו אותו! ימחקו לו רגבי אדמתנו אשר לה הקדיש את מיטב שנוחיו בחיים!

בצלאל פרלמן

דב קולמן ז"ל נולד בריגא - רוסיה, בשנת 1892. בשנת 1912 סיים את לימודיו התיכוניים ונחקבל לפוליטכניקום אשר בריגא.

עם פרוץ מלחמת העולם הראשונה ופלישת הגרמנים לבלטיקום הגר הפוליטכניקום עם חלמידיו למוסקבה - בשנת 1915. המנוח היה ממיסדי ופעילי קופת העזרה ההדדית של הסטודנטים היהודים אשר בריגא ואחר-כך במוסקבה. בשנת 1917 היה בין מיסדי ארגון אקדמאי למען-ישראל.

בשנת 1921 עלה ארצה ויסד בשתוף פעולה עם אחרים משרד למדידות "המודד". שתף פעולה במקצוע עם החברים: רמברג, פופר, שטיינהרץ, פרנקל, מוסקוביץ ואח'. היה בין מיסדי ופעילי אחד מודדים מוסמכים וזה עד יומו האחרון. בשנת 1945 יזם והקים עם אחרים את קופת התגמולין של אחד המודדים וראה בה מנוף רציני לעזרה הדדית בין החסרים.

מאז שנת 1938/39 שמש כשמאי מקרקעין וכהן כחבר מועצת השמאים מיום הוסדה.

השתתף בפעולות אגודת האינג'ינרים והארכיטקטים בת"א. היה חבר פעיל בהסדרות הצ"הר ואחר כך ב"חרות". השקפותיו המפלגתיות לא פגעו אף פעם ביחסיו לחבריו וחבל שלא רבים כמוהו כי אז אחרת היתה דמות הישוב!

משה יוחנובצקי

דף זוהר מיוחד יכתב על פעלו בקופת התגמולין של אחד המודדים. המנוח ניהל עד יומו האחרון את כל פרטי הקופה בעצמו, אמנם בידיעת חברי ההנהלה. תמיד מצא עצה ועזרה מהירה לחבר שפנה אליו בבקשת הלואה או הדרכה, ולא פעם שילם מכספו כאשר הקופה היחה ריקה או תפוסה, ולא התאונן מעולם שחבר לא השיב את חובו ובדיקנות.

ערכתי רשימה ביבליוגרפית מהחבורות "ידיעות איחוד מודדים מוסמכים" שהופיעו בשנים 1939-1947, ו"מקרקעין וערכם", והנני מונה 9 מאמרים וכתבות ב"ידיעות" ו-13 ב"מקרקעין וערכם". אפיינית ומעניינת רשימה זו המראה על דרכו של המנוח בעבודתו המקצועית בשלשת הכוונים שצינתי: (1) רב-גזניותו בכל שחתי המדידה והשמאות; (2) עמידתו האיחנה וללא-חת של בעל המקצוע כנגד עול ומעוות; (3) חברותו ונכונותו לעזור לחברים.

עם הסתלקות חברנו דב קולמן ז"ל נוצר חלל בקרבנו ובעבודתנו, ועלינו החובה והצורך למלא את החסר, ללמוד מהליכותיו, ללכת בדרכיו ולהנציח את זכרו ע"י המשכת פעלו.

א. כהן

מטעם אגודת המודדים המוסמכים בישראל

אינ.

1. ביי

בסוג ה
הקרקע
בסוגים
ל-20%
של תכו

2. ה

מכניקה
ההתפתח
העומס
מתכנני
מושגים
ידועים
הקרקעו
ההתנהג

בעולם,
מהווה
או משר
מבנה ל

ביסוס
הבטיחו

3. סו

בין כ-
החשיבו
מבחינת
כגון:
משכונו
המבנה
חורש א
בתשתית
בהוצאו